23/01/2024

Γνώμη του Μητροπολίτη Λαρίσης στην Ιεραρχία σχετικά με τον “γάμο ομοφυλοφίλων”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Λαρίσης και Τυρνάβου

Τη γνώμη του σχετικά με την πρόθεση της Κυβέρνησης να φέρει προς ψήφιση νομοσχέδιο σχετικά με “γάμο μεταξύ ομοφυλοφίλων” κατέθεσε ο Μητροπολίτης Λαρίσης και Τυρνάβου κατά την σημερινή έκτακτη συνεδρίαση της Ιεράς Συνόδου της Εκκλησίας της Ελλάδος.

Αναλυτικά το κείμενο με τη γνώμη του Σεβασμιωτάτου:

Ἐπί τοῦ θέματος τῆς ἀνακοινωθείσας προθέσεως τῆς Κυβερνήσεως νά φέρει πρός ψήφιση νομοσχέδιο μέ τό ὁποῖο θά προβλέπονται οἱ ὅροι συνάψεως «γάμου μεταξύ ζευγαριῶν ὁμοφυλοφίλων» καί κατόπιν τῶν ὅσων ἀκούσθηκαν διά στόματος Μακαριωτάτου, ἀλλά καί τοῦ Ἁγίου Εἰσηγητῆ, Σεβ. Μητροπολίτου Μεσογαίας καί Λαυρεωτικῆς κ. Νικολάου, εὐσεβάστως προάγομαι νά καταθέσω τήν ἐπί τοῦ θέματος γνώμη μου ὡς ἑξῆς:

Ὁ μαθητής τοῦ διάσημου νομομαθοῦς Οὐλπιανοῦ καί νομικός σύμβουλος τοῦ

Αὐτοκράτορα Μάρκου Αὐρηλίου Μοδεστῖνος (3ος αἰ. μ.Χ.) ἔδωσε τόν κλασικό γιά τό Ρωμαϊκό Δίκαιο ὁρισμό τοῦ γάμου: «Γάμος ἐστὶν ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς συνάφεια, συγκλήρωσις τοῦ βίου διά παντός, θείου τε καὶ ἀνθρωπίνου δικαίου κοινωνία ...». Ὑπενθυμίζω ὅτι τό Ρωμαϊκό Δίκαιο εἶναι ἕνας ἀπό τούς ἐνεργούς ἱστορικούς πυλῶνες τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως, μάλιστα δέ στήν ἐκχριστιανισμένη του μορφή, μιᾶς πού ἡ βασική πηγή του καί ἡ διαρκής ἀναφορά τῶν νομομαθῶν εἶναι ὁ Ἰουστινιάνειος Κώδικας, δευτερευόντως δέ καί ὁ Θεοδοσιανός.

Τόν ὁρισμό αὐτόν ἐπικαλέστηκε ὁ Μέγας Βασίλειος καί συνέθεσε τό βασικότερο πλέγμα Ἱερῶν Κανόνων περί τοῦ Γάμου, τό ὁποῖο κυρώθηκε ἀπό τήν Πενθέκτη (ἐν Τρούλλῳ) Σύνοδο καί τό ὁποῖο οὐσιαστικά ἐνσωματώθηκε στήν πολιτειακή νομοθεσία μέ τό κορυφαῖο νομοθετικό ἔργο τῶν Μακεδόνων Αὐτοκρατόρων, τά Βασιλικά τοῦ Λέοντα ΣΤ΄ τοῦ Σοφοῦ. Ὅλοι οἱ Ἱεροί Κανόνες τοῦ Μεγάλου Βασιλείου εἴτε ἀντιγράφονται αὐτούσιοι σέ νομικές διατάξεις, εἴτε παραπέμπονται στά σχόλια τῶν Βασιλικῶν ὡς ἑρμηνευτικές δικλεῖδες, προκειμένου νά θεσπιστεῖ τό Οἰκογενειακό Δίκαιο τῆς Αὐτοκρατορίας, τό ὁποῖο ἴσχυσε ἀμετάβλητο γιά τόν λαό μας καί τήν παράδοσή μας ἀπό τό 893, ὁπότε μέ τή Νεαρά 89 θεσπίζεται ἡ ἱερολογία τοῦ Γάμου ὡς μόνος τρόπος τελέσεώς του, μέχρι τό 1982 ὁπότε μέ τόν Ν. 1250/1982 θεσπίζεται ὁ πολιτικός γάμος ὡς ἰσόκυρος πρός τόν Θρησκευτικό. Ὑπενθυμίζεται ὅτι τότε οἱ ἀρχικές προθέσεις τῆς Πολιτείας ἦταν νά καθιερώσει ὡς μόνο ὑποχρεωτικό γιά ὅλους γάμο, τόν πολιτικό, μέ τήν αὐτονόητη δυνατότητα νά τελοῦν οἱ πιστοί καί ἱερολόγηση τοῦ γάμου τους. Τελικῶς, καθιερώθηκε ὡς ἰσόκυρος μέ τόν θρησκευτικό ὁ πολιτικός γάμος, κάτι πού δικαίωσε τότε τόν ὑπεύθυνο καί συνετό ἀγῶνα τῆς Ἐκκλησίας μας. Ὁ πολιτειακός νομοθέτης παρέπεμψε γιά τόν θρησκευτικό γάμο στό ἐσωτερικό δίκαιο τῶν ἐπιμέρους κατά τό Σύνταγμα «γνωστῶν θρησκειῶν» κι ἔτσι οἱ Ἱεροί Κανόνες τοῦ Μεγάλου Βασιλείου ἀποτελοῦν τή βάση τοῦ Κανονικοῦ μας Δικαίου περί Γάμου, ἀναγνωρισμένοι ὡς πρός τή σχετική ἰσχύ τους καί ἀπό τήν Ἑλληνική Πολιτεία.

Ἀπό τά παραπάνω προκύπτει καί ἡ πρώτη βασική μας διαφορά σέ σχέση μέ τό πῶς ἀντιμετωπίζει τόν γάμο ἡ Πολιτεία, μιᾶς πού ἐνῶ γιά ἐμᾶς ὁ γάμος εἶναι Μυστήριο καί μάλιστα «μέγα εἰς Χριστόν καί εἰς τήν Ἐκκλησίαν» (Ἐφεσ. ε΄, 31-32), γιά τήν Πολιτεία εἶναι ἁπλή σύμβαση. Μπορεῖ γιά τή σύμβαση αὐτή νά ἀκολουθεῖται συγκεκριμένος τύπος συνάψεως, ὅπως ἐπίσης καί ρυθμίζεται ὁ τρόπος καί τύπος διαλύσεώς της, ὅμως ἡ Πολιτεία δέν μπορεῖ νά ξεφύγει ἀπό τήν ἔννοια τῆς συναλλαγῆς καί τῆς ἀντιμετωπίσεως ἀκόμη καί τῆς συγκεκριμένης ἀνθρώπινης σχέσεως ὡς συμβάσεως. Ἀπό αὐτό προκύπτει καί μιά ἀκόμη διαφορά. Ἡ Ἐκκλησία ἀντιμετωπίζει τόν γάμο μέ ἱερότητα καί πορεύεται πρός αὐτόν μέ σεβασμό, ἐνῶ ἡ Πολιτεία μέ ἐξουσιαστικότητα καί διεκδικεῖ τήν ὑποτέλεια.

Περαιτέρω ἡ Ἐκκλησία μας, προκρίνοντας τήν ἱερότητα τοῦ γάμου καί σεβόμενη τό Μυστήριο, ἀρνήθηκε νά ἀναγνωρίσει τόν πολιτικό γάμο, ἀκριβῶς διότι ἄν καί συνάπτεται μεταξύ ἄνδρα καί γυναίκας, ἀποκλείει τήν ὁμολογία καί παραδοχή τῆς ἱερότητας, γι᾽ αὐτό καί στήν καθημερινότητά μας ὁ πολιτικός γάμος εἶναι ἀφορμή ἀνενδοίαστης ἐκμεταλλεύσεως τῆς νομοθεσίας προκειμένου στή συνέχεια νά ἐξομαλυνθοῦν καταστάσεις ἤ νά ἐπιτευχθοῦν στόχοι πού ὁδηγοῦν στήν τέλεση ἱερολογίας τοῦ γάμου. Ἔτσι, τά νέα ζευγάρια προτιμοῦν τόν πολιτικό γάμο γιά νά ἐπιτύχουν συνυπηρέτηση (στρατιωτικοί, ἐκπαιδευτικοί, δημόσιοι ὑπάλληλοι κλπ), ἤ τή σύναψη κάποιου δανείου, ἤ τήν ἀντιμετώπιση κάποιας πρόωρης ἐγκυμοσύνης. Στή συντριπτική τους δέ πλειοψηφία οἱ πολιτικοί γάμοι μετατρέπονται σέ θρησκευτικούς, συνδυαζόμενοι πολλές φορές μέ τή βάπτιση τοῦ πρώτου παιδιοῦ. Τό ὑποκριτικό καί ἰδιοτελές τοῦ Κράτους φαίνεται στό γεγονός ὅτι ἀρνεῖται τή μετατροπή τῶν πολιτικῶν γάμων σέ θρησκευτικούς στά ληξιαρχεῖα ἐπικαλούμενο τό γεγονός ὅτι θεωρεῖ πώς ὁ γάμος συνάπτεται ἀπό τήν πρώτη ἡμερομηνία τελέσεως (πολιτικοῦ) καί δέν παράγει ἔννομα ἀποτελέσματα ἡ μετατροπή του σέ θρησκευτικό! Γι᾽ αὐτό τό λόγο καί προπαγανδίζεται ἡ πεποίθηση στήν ἑλληνική κοινωνία πώς «ὑποχωρεῖ ὁ θρησκευτικός γάμος ἔναντι τοῦ πολιτικοῦ», ὅτι οἱ «νέοι γυρίζουν τήν πλάτη στήν Ἐκκλησία» καί ἄλλα ἀνυπόστατα καί ψευδῆ, τά ὁποῖα ὅμως ἐπιτείνουν τό ἀντιεκκλησιαστικό κλίμα καί δημιουργοῦν, ἐσφαλμένα κοινωνικά πιστεύματα. Ἄρα ὁ πολιτικός γάμος ὑπάρχει γιά νά γίνεται ἀντικείμενο ἐκμεταλλεύσεως, καθώς μέσω αὐτοῦ ἐπιδιώκονται σκοποί, ἡ δε αἴσθηση τοῦ γνήσιου γάμου παραμένει στόν θρησκευτικό.

Γιά τόν ἴδιο λόγο τίθεται στίς ἡμέρες μας τό ζήτημα τῆς νομοθετικῆς μεταβολῆς τοῦ πολιτικοῦ γάμου, ὥστε νά μποροῦν νά τόν τελοῦν πλέον καί ὁμοφυλόφιλοι. Εἶναι ἡ πρώτη φορά στή μακραίωνη νομική μας παράδοση πού διεκδικεῖται νά ἀπονεμηθεῖ ἡ ὀνομασία γάμος σέ μία σχέση πέρα ἀπό ἕναν ἄνδρα καί μία γυναίκα. Κι αὐτό εἶναι τό ἐπικίνδυνο. Ὄχι γιατί ἀναιρεῖται ὁ παραδοσιακός ὁρισμός τοῦ γάμου ἐπεκτεινόμενος καί στά ὁμοφυλόφιλα ζευγάρια, ἀλλά γιατί δέν φαίνεται ποῦ μπορεῖ νά μπεῖ ὅριο καί φραγμός στήν ὁριοθέτηση τοῦ τί εἶναι γάμος πλέον. Γιατί νά μήν ὀνομασθεῖ γάμος ἡ ἀγάπη ἑνός ἀνθρώπου πρός ἕνα βράχο, ἤ ἑνός ἀνθρώπου πρός ἕνα δένδρο ἤ φυτό, ἤ ἑνός ἀνθρώπου πρός ἕνα ζῶο ἤ καί τό κατοικίδιό του; Ἀκόμη χειρότερα, γιατί νά μήν ὀνομάζεται γάμος ἡ σχέση περισσότερων τῶν δύο ἀνθρώπων, τοῦ ἴδιου ἤ καί τῶν δύο φύλων, χωρίς ἴσως ἀριθμητικό περιορισμό, ἀναβιώνοντας τήν πολυγαμική μορφή τοῦ γάμου[1]; Ἄν ξεφύγουμε ἀπό τόν ὁρισμό τοῦ γάμου ὡς ἕνωση ἄνδρα καί γυναίκας γιατί νά μιλᾶμε γιά γάμο; Γιατί νά μπλέκει ὁ νομοθέτης στή ρύθμιση τῶν ἀνθρώπινων σχέσεων;

Ὁ κύριος στόχος ὅσων διεκδικοῦν νά ξεχειλώσει ἡ ἔννοια τοῦ γάμου ὥστε νά συμπεριλάβει τά ὁμοφυλόφιλα ζευγάρια εἶναι τά παιδιά. Ὁ γάμος συνεπάγεται παιδιά. Τεκνοποιία! Ὅπου μέ φυσιολογικό τρόπο δέν μπορεῖ νά ὑπάρξει τεκνοποιία, ὁ νόμος προβλέπει υἱοθεσία. Στίς ἡμέρες μας ἀκούγεται ὁ νομικά καί θεολογικά ἀπροσδιόριστος ὅρος τεκνοθεσία, ὡς ἐφεύρημα ὅλων ὅσων συντονίζουν τήν ἐπίθεση στήν πυρηνική οἰκογένεια σέ μιά προσπάθεια νά φανοῦν ὅσο τό δυνατό πιό φυσιολογικοί.

Ἕνα μέρος τῆς ΛΟΑΤΚΙ+ κοινότητας διαφωνεῖ μέ τό θέμα τοῦ γάμου καί τῆς ἀποκτήσεως παιδιῶν ἀπό ὁμοφυλόφιλα ζευγάρια, ἀναγνωρίζοντας τά ὅρια πού δέν ἐπιτρέπεται νά ὑπερβοῦν. Δυστυχῶς οἱ περισσότεροι τό διεκδικοῦν θεωρῶντας πώς αὐτό ἀναιρεῖ τήν ὅποια προβληματικότητα τῆς ὁμοφυλοφιλικῆς σχέσεως. Μέ ἄλλα λόγια αὐτό πού οἱ ἴδιοι ὀνομάζουν ὡς τεκνοθεσία, τό ἀντιμετωπίζουν ὡς εἰσιτήριο κοινωνικῆς ἀποδοχῆς, ἴσως καί ἐπιβολῆς. Κι αὐτός ὁ στόχος ἐπιχειρεῖται μεθοδικά, μέ ὅρους προπαγάνδας, συναισθηματισμοῦ καί τραγικῶν ψεμάτων. Ὅταν αὐτά δέν ἀρκοῦν, ἐπιστρατεύεται κι ἡ εἰρωνεία κι ἡ ἀπαξίωση κι ἡ περιφρόνηση πρός τόν ὅποιον διαφωνοῦντα, τρανές ἀποδείξεις ἐλλείψεως ἐπιχειρημάτων. Ἔτσι δικαιολογεῖται κι ἡ ὀξύχολη κατηγορία καθηγήτριας τῆς Νομικῆς Σχολῆς τοῦ Δημοκριτείου Πανεπιστημίου Θράκης κατά τῆς Ἐκκλησίας μας γιά νομικό ἐρασιτεχνισμό. Δήλωση πού ἁπλῶς ἀποδεικνύει τόν πανικό ἐλλείψει ἐπιχειρημάτων, μιᾶς τῶν συντακτριῶν τοῦ νομοσχεδίου πού πρόκειται νά πάει πρός ψήφιση στή Βούλη, ἰδιότητα πού ἐπιμελῶς περιέκρυπτε.

Στά πλαίσια συναισθηματικῶν ἐξάρσεων καί πιέσεων, ἔφθασε μέχρι καί ὁ Ἐξοχώτατος Πρόεδρος τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως νά ἀναφερθεῖ σέ περίπτωση (πραγματική; φανταστική;) καρκινοπαθοῦς πού ἔχει συνάψει σύμφωνο συμβιώσεως μέ ἄτομο τοῦ ἰδίου φύλου καί ταυτόχρονα εἶναι μητέρα παιδιοῦ. Τί θά γίνει σέ περίπτωση ἀποβιώσεως; Γιατί νά μήν παραμείνει τό παιδί στή «σύντροφο» τῆς μητέρας του; Ἡ ἀπάντηση εἶναι ἁπλή. Τό διεκδικούμενο μέ τόν τρόπο αὐτό δικαίωμα δέν ἔχει ἀπονεμηθεῖ οὔτε στά ἑτερόφυλα ζευγάρια εἴτε παντρεμένα μέ θρησκευτικό ἤ πολιτικό γάμο, εἴτε συνάψαντα σύμφωνο συμβιώσεως. Σέ περίπτωση πού δύο σύζυγοι ἔχουν τέκνα εἴτε ἀπό προϋφιστάμενο γάμο, εἴτε ἐκτός γάμου μέ ἄλλον ἑτερόφυλο σύντροφο, δέν τελεῖται αὐτομάτως υἱοθεσία. Σέ περίπτωση ἀποβιώσεως τοῦ ἑνός συζύγου, τό τέκνο του κατά προτεραιότητα τό ἀναλαμβάνει ὁ ἐπιζῶν γονέας κι ὄχι ὁ τελευταῖος σύζυγος. Καί πάλι δέν τό ἀναλαμβάνει αὐτομάτως ἀλλά μέ ἀπόφαση τοῦ Μονομελοῦς Πρωτοδικείου κατά τή διαδικασία τῶν οἰκογενειακῶν διαφορῶν. Δηλαδή, τό Δικαστήριο ἀποφασίζει κατά τό βέλτιστο συμφέρον τοῦ τέκνου καί μπορεῖ νά ὁρίσει ἐπίτροπο τοῦ τέκνου τόν παπποῦ, τή γιαγιά, τόν θεῖο, τή θεία κλπ. Ἄρα δέν ὑπάρχει οὔτε σέ αὐτό ἀνισότητα.

Ἀνισότητα θά ὑπάρξει σέ βάρος τῶν πυρηνικῶν οἰκογενειῶν ἄν νομοθετηθεῖ τό δικαίωμα πού διεκδικοῦν τά ζευγάρια ὁμοφυλοφίλων. Σέ κάθε περίπτωση προκρίνεται τό βέλτιστο συμφέρον τοῦ παιδιοῦ κι αὐτό ἀκριβῶς ἀναδεικνύει ὅτι ἡ βασική φιλοσοφία τοῦ νομοθέτη εἶναι νά βρεῖ οἰκογένεια γιά τό παιδί κι ὄχι παιδί γιά τό ζευγάρι. Ἀπό τήν ἄποψη αὐτή ἡ προηγούμενη ἀνακοίνωση τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου, ἰδίως ὡς πρός τήν ἀντιμετώπιση τῶν παιδιῶν ἀπό κάποιους ὡς ἀξεσουάρ, ἦταν ἀπολύτως πραγματική καί σύμφωνη μέ τίς συνταγματικές ἐπιταγές γιά τήν προστασία τῶν δικαιωμάτων τοῦ παιδιοῦ ἀλλά καί τῆς οἰκογένειας.

Ἀπό τά παραπάνω προκύπτει νομίζουμε ἐπαρκῶς τό συμπέρασμα ὅτι δέν ὑφίσταται ὑποχρέωση τοῦ Κράτους γιά νομοθετική θέσπιση γάμου μεταξύ ὁμοφυλοφίλων ζευγαριῶν, καθώς δέν τίθεται θέμα ἰσότητας στό γάμο, ἀφοῦ καί ὁ γάμος κατά τό ἄρθρο 21 τοῦ Συντάγματός μας νοεῖται ὡς ἕνωση ἄνδρα καί γυναίκας. Περαιτέρω εἶναι γνωστό ὅτι δεν ὑφίσταται ὁδηγία ἤ ὁτιδήποτε ἄλλο ἀπό τήν Εὐρωπαϊκή ἕνωση ὑπέρ τοῦ γάμου τῶν ὁμοφυλοφίλων, οὔτε ἀναγνωρίζεται ὡς δικαίωμα ἀπό τήν Εὐρωπαϊκή Σύμβαση Δικαιωμάτων τοῦ Ἀνθρώπου. Ἴσα ἴσα, ἄν ἦταν δικαίωμα θά εἶχε ἐπέμβει τό Συμβούλιο τῆς Ἐπικρατείας καί θά εἶχε νομολογήσει ὑπερ τοῦ δικαιώματος πού καταπατοῦνταν. Ὄχι μόνο δέν ἔχουμε τέτοια νομολογία, ἀλλά ἔχουμε ἀντίθετη νομολογία καί μάλιστα ἀρεοπαγιτική μέ ἀφορμή τήν τέλεση πολιτικοῦ γάμου μεταξύ ὁμοφυλοφίλων στήν Τῆλο[2]. Ἑπομένως, δέν τίθεται θέμα δικαιώματος, ἐξ οὗ καί τουλάχιστον ἄστοχη ἡ δήλωση τοῦ κυβερνητικοῦ ἐκπροσώπου, μέ τήν ὁποία προσπάθησε νά ἀπαντήσει στήν πρόταση τοῦ Μακαριωτάτου γιά δημοψήφισμα ἐπί τοῦ ἐπίμαχου θέματος. Ὅντως ἐπί ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων δέν τίθεται θέμα δημοψηφίσματος, καθώς εἶναι μονόδρομος ἡ προστασία τους. Ἐπί τοῦ προκειμένου ὅμως, δέν ἔχουμε νά κάνουμε μέ δικαίωμα, ἀλλά μέ προτίμηση, ἐπιθυμία, προσανατολισμό, πάθος ἤ ὅπως ἀλλοιῶς μπορεῖ νά χαρακτηριστεῖ ἡ τάση αὐτή.

Ὀφείλουμε νά τονίσουμε στό σημειο αὐτό ὅτι τά δικαιώματα ἀστικῆς καταστάσεως, ἀλλά καί ὅ,τι ἄλλο μπορεῖ νά διεκδικοῦν τά ὁμοφυλόφιλα ζευγάρια γιά τή νομική κατοχύρωση/ἀναγνώριση τῆς σχέσεώς τους, καλύπτεται ἐπαρκῶς ἀπό τά ὅσα προβλέπονται στόν Ν. 4356/2015, μέ τόν ὁποῖο ἐπεκτάθηκε ἡ δυνατότητα συνάψεως συμφώνου συμβιώσεως καί στά ὁμοφυλόφιλα ζευγάρια. Ἑπομένως, ἀπό τή στιγμή πού δέν ἀποστεροῦνται τό παραμικρό, ἀπό τή στιγμή πού εἶναι δεδομένο πώς ἡ μεγαλοπρέπεια καί ἡ ἱερότητα τῆς ἱερολογίας τοῦ γάμου δέν πρόκειται ποτέ νά τούς ἀπονεμηθεῖ, ἀπό τή στιγμή πού μᾶλλον ἡ σύναψη συμφώνου συμβιώσεως ἐνώπιον συμβολαιογράφου εἶναι ἰσχυρότερη καί ἀσφαλέστερη ἀπό πολιτικό γάμο ἐνώπιον αἱρετοῦ ἐκπροσώπου τῆς αὐτοδιοικήσεως πού μπορεῖ καί νά μήν ἔχει τήν ἀπαιτούμενη κατάρτιση, τότε γιατί διεκδικοῦν γάμο; Γιατί αὐτή ἡ

ἐπιμονή;

Εἴπαμε ἀνωτέρω πώς σκοπός τους εἶναι ἡ ἀπόκτηση τέκνων καί μάλιστα μέ ἔντονη τήν ἀναφορά στήν παρένθετη μητρότητα[3]. Τό ζήτημα τῆς παρένθετης μητρότητας ἀποτελεῖ ἀντικείμενο συζητήσεως στίς δυτικές κοινωνίες, ἰδίως ὡς πρός τούς ὅρους καί τίς προϋποθέσεις ὑπό τίς ὁποῖες μπορεῖ νά ἐπιτραπεῖ. Σχετικά πρόσφατη εἶναι ἡ κήρυξη σταυροφορίας ἐναντίον τῆς παρένθετης μητρότητας ἀπό τό Βατικανό[4], χαρακτηρίζοντάς την «περιφρονητική διαδικασία» πού μετατρέπει ἕνα ἀγέννητο παιδί «σέ ἐμπορικό ἀντικείμενο trafficking». Ἡ ἀντίθεση δέ στήν παρένθετη μητρότητα καταλαμβάνει ἀκόμη καί τά ἑτερόφυλα ζευγάρια. Τό Βατικανό ἐπιμένει νά ἀκολουθεῖ ἀπόλυτες γραμμές, γιά τίς ὁποῖες μετά ἀπό χρόνια ἀναθεωρεῖ καί ἀναγκάζεται νά ζητήσει συγγνώμη. Στή χώρα μας, μετά καί ἀπό τήν ἐξαιρετική δουλειά τῆς Ἐπιτροπῆς Βιοηθικῆς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὡς πρός τήν παρένθετη μητρότητα γιά τά ἑτερόφυλα ζευγάρια προβλέπεται ὅτι ἐπιτρέπεται ἐφ᾽ ὅσον ὑφίσταται βιολογικός/ἰατρικός λόγος γιά τόν ὁποῖον ἡ μητέρα δέν μπορεῖ νά κυοφορήσει τό παιδί της, ἡ παρένθετη μητέρα ἔχει συγγένεια μέ τή γυναίκα τῆς ὁποίας τό παιδί θά κυοφορήσει (μητέρα, ἀδελφή κλπ) καί ἡ ὅλη διαδικασία διεξάγεται σέ ἐθελοντική βάση ἄνευ οἱασδήποτε ἀμοιβῆς. Μέ τόν τρόπο αὐτό διασώζεται ὁ σεβασμός στόν ἐρχομό ἑνός ἀνθρώπου στόν κόσμο καί στήν ἀνθρώπινη ἀξιοπρέπεια γενικότερα. Ἀλλά καί τό παιδί πού γεννᾶται ἔτσι, ἀκριβῶς ἐπειδή ἀποτελεῖ μέλος τῆς οἰκογένειας, δέν μπορεῖ νά ἀποπεμφθεῖ ἤ νά ἐπιστραφεῖ στήν παρένθετη μητέρα. Παραμένει στήν οἰκογένειά του, ἱκανοποιῶντας τόν πόθο τῶν γονέων του γιά παιδί. Ὑπενθυμίζεται ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος δέν ἀντιδρᾶ στήν παρένθετη μητρότητα συλλήβδην, ἀλλά στήν ἐκμετάλλευση καί ἐμπορευματικοποίησή της καθώς ἔτσι προσβάλλει τή γυναίκα καί δέν κατοχυρώνει το παιδί.

Κατά τούς «New York Times», ὁ Πάπας Φραγκίσκος δήλωσε γιά τήν παρένθετη μητρότητα ὅτι «αὐτή ἡ ἀποκρουστική καί περιφρονητική πρακτική πρέπει νά ἀπαγορευτεῖ παγκοσμίως, λόγω τῆς ἐμπορευματοποίησης τῆς ἐγκυμοσύνης». Κατά τόν Πάπα, «ἡ παρένθετη μητρότητα ἀντιπροσωπεύει μία ζοφερή καί βίαιη παραβίαση τῆς ἀξιοπρέπειας τῆς γυναίκας καί τοῦ παιδιοῦ, καί βασίζεται πάνω στήν ἐκμετάλλευση καταστάσεων πού ἔχουν νά κάνουν μέ τίς ὑλικές ἀνάγκες τῆς παρένθετης μητέρας», κάνοντας λόγο γιά «ἐκμετάλλευση τῆς φτώχειας γυναικῶν»: «Ἕνα παιδί δέν πρέπει ποτέ νά ἀποτελεῖ τή βάση γιά ἕνα ἐμπορικό συμβόλαιο». Οἱ παραδοχές αὐτές ἔχουν βασιμότητα μόνο στή θεώρηση τῆς προωθήσεως τῆς παρένθετης μητρότητας ἀπό συγκεκριμένες ἑταιρεῖες ὑποβοηθούμενης ἀναπαραγωγῆς πρός αὔξηση τοῦ τζίρου τους. Ὅμως, ὑπάρχει καί ἡ ἄποψη τῆς δημιουργίας περιβάλλοντος ἀξιῶν γύρω ἀπό τήν παρένθετη μητρότητα, κατά τά ὅσα εἴπαμε παραπάνω, ὥστε καί ἡ ἐπιστημονική πρόοδος νά

ἔχει πρακτική χρησιμότητα καί νά ἀνακουφίζει ζευγάρια πού πραγματικά πονοῦν ἀπό τήν ἔλλειψη καί ποθοῦν ἕνα παιδί.

Ὑπενθυμίζεται πώς στήν Ἰταλία ἡ παρένθετη μητρότητα εἶναι ἀπολύτως παράνομη. Ὑπό προϋποθέσεις παρόμοιες μέ τῆς χώρας μας καί ὁπωσδήποτε χωρίς ἀμοιβή, ἐπιτρέπεται ἡ παρένθετη μητρότητα σέ πολλές εὐρωπαϊκές χῶρες, μάλιστα δέ στό Ἡνωμένο Βασίλειο, τήν Πορτογαλλία καί τήν Ὁλλανδία. Ἡ παρένθετη μητρότητα ἐπ᾽ ἀμοιβῇ καί μόνο γιά τά ἑτερόφυλα ζευγάρια ἐπιτρέπεται σέ ἐλάχιστες εὐρωπαϊκές χῶρες κυρίως τοῦ τέως ἀνατολικοῦ μπλόκ, ὅπως ἡ Οὐκρανία, ἡ Ρωσία καί ἡ Λευκορωσία. Πολλοί εὐρωπαῖοι, καί ὁμοφυλόφιλα ζευγάρια, χρησιμοποιοῦν πολλές φορές παρένθετες μητέρες ἀπό τά πιό φτωχά στρώματα στίς Ἡνωμένες Πολιτείες καί τόν Καναδᾶ ἔναντι ἀμοιβῆς. Βεβαίως, κάποιες ἀμερικανικές Πολιτεῖες ἔχουν ἀρχίσει καί νομοθετικά χαρακτηρίζουν παράνομη τήν πρακτική αὐτή. Τόν περασμένο Αὔγουστο ἡ χώρα μας βρέθηκε στή δίνη τῆς διεθνοῦς δυσφημίσεως, καθώς ἀποκαλύφθηκε στά Χανιά ἡ δράση ἐγκληματικῆς ὀργανώσεως πού ἐμπορευόταν βρέφη προερχόμενα ἀπό «βιομηχανοποίηση τῶν γεννήσεων». Αὐτό πρακτικά σημαίνει ὅτι ὑπῆρχαν αἰχμαλωτισμένες γυναῖκες πού ὑποχρεώνονταν νά λειτουργήσουν ὡς παρένθετες μητέρες καί νά κυοφορήσουν παιδιά χωρίς τή συγκατάθεσή τους. Κάποιες κατέθεσαν πώς ὑπῆρχαν «πελάτες» καί ἀπό τό ἐξωτερικό.

Γιατί τίθεται θέμα παρένθετης μητρότητας ἀφοῦ ἡ κυβέρνηση δηλώνει ρητά καί κατηγορηματικά ὅτι δέν πρόκειται να τήν δεχθεῖ; Διότι ἤδη μέλη τῆς ΛΟΑΤΚΙ+ κοινότητας δήλωσαν πώς μετά τήν ψήφιση τοῦ σκοπούμενου νομοθετήματος, θά προσφύγουν στό Εὐρωπαϊκό Δικαστήριο Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων διεκδικῶντας τήν καταδίκη τῆς χώρας μας σέ ἀκόμη περισσότερα ἀπό ὅσα ἡ σκοπούμενη νομοθετική μεταβολή προτίθεται νά τούς δώσει. Τό εἴδαμε αὐτό καί μέ τό Σύμφωνο Συμβιώσεως, τό ὁποῖο ξεκινῶντας ἀπό τόν Ν. 3719/ 2008 μέ ρητή δήλωση ὅτι δέν ἀφορᾶ ὁμοφυλόφιλα ζευγάρια, τελικά ἔφτασε μέ τόν Ν. 4356/2015 νά ἐπεκταθεῖ καί στά ὁμοφυλόφιλα ζευγάρια κατόπιν καταδίκης τῆς χώρας μας ἀπό τό Εὐρωπαϊκό Δικαστήριο Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων. Γιατί μᾶς καταδίκασε τό Εὐρωπαϊκό Δικαστήριο Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων; Διότι μέ τόν ἀρχικό Νόμο γινόταν διαρκής ἀναγωγή σέ ὅρους Οἰκογενειακοῦ Δικαίου, ὅπου δέν χωρεῖ διάκριση φύλου, μέ συνέπεια νά ἐκτεθεῖ ἡ χώρα μας. Ὅταν δέ τό 2015 ἦλθε πρός ψήφιση ὁ δεύτερος Νόμος, ἡ αἰτιολογική ἔκθεση ἁπλῶς ἐξηγοῦσε πῶς εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νά συμμορφωθοῦμε σέ ἀπόφαση τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Δικαστηρίου Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων. Τήν ἴδια περίοδο καί ἡ Γαλλία θέσπισε Σύμφωνο Συμβιώσεως μόνο γιά ἑτερόφυλα ζευγάρια, μέ ὅρους ὅμως ἀναγωγῆς στό ἐνοχικό δίκαιο. Ὀργανώσεις ΛΟΑΤΚΙ+ προσέφυγαν ἐναντίον τῆς Γαλλίας στό Εὐρωπαϊκό Δικαστήριο Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων καί ἀπέτυχαν παταγωδῶς, καθώς τό

νομοθέτημα ἦταν πολύ ἀκριβές καί σωστά δομημένο, κάτι πού μᾶς κάνει νά ἔχουμε, ἄν ὄχι ὑποψίες, ὁπωσδήποτε ἀπορίες γιά τήν προχειρότητα τοῦ δικοῦ μας ἀντίστοιχου νομοθετήματος τοῦ 2008.

Κοιτάζοντας πίσω, ἀκόμη καί στήν ἐποχή τῆς μεγάλης μεταβολῆς στό Οἰκογενειακό μας Δίκαιο τή δεκαετία τοῦ ᾽80, δέν μπορεῖ παρά νά θαυμάσει κανείς τόν οἰωνεί προφητικό λόγο τῶν Πατέρων μας, οἱ ὁποῖοι στίς τότε συνεδριάσεις τῆς Ἱεραρχίας προειδοποιοῦσαν γιά τίς συνέπειες μιᾶς τέτοιας νομοθετικῆς μεταβολῆς στήν ἑλληνική κοινωνία καί μάλιστα στό δημογραφικό καί τόν ἐμβληματικό γιά τήν κοινωνική συνοχή θεσμό τοῦ γάμου. Ναί ἡ Πολιτεία ἄσκησε καί τότε τό δικαίωμά της νά νομοθετεῖ χωρίς νά λάβει ὑπ᾽ ὄψη παρατηρήσεις, ὑποδείξεις, προτάσεις τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ Ἐκκλησία μας δέν ἔπαθε τίποτε ἀπό τή νομοθέτηση διατάξεων μέ τίς ὁποῖες διαφωνοῦσε. Ἐκεῖνος πού ἔπαθε ἦταν καί εἶναι ἡ κοινωνία μας, ἡ ὁποία ψηλαφᾶ σήμερα τήν κρίση στό γάμο καί διερωτᾶται πῶς προέκυψε, ἀντιμετωπίζει τό δημογραφικό καί τήν ὑπογεννητικότητα καί δέν μπορεῖ νά βρεῖ οὐσιαστικές λύσεις, διαπιστώνει τήν αὔξηση τῶν ψυχικῶν νοσημάτων ὡς συνέπεια τῶν διαταραγμένων ἀνθρώπινων σχέσεων καί ἀπορεῖ... Καί συνεχίζει νά νομοθετεῖ μέτρα χαλαρώσεως τῆς προστασίας τοῦ θεσμοῦ τοῦ γάμου ὑποκύπτοντας σέ πιέσεις εἴτε ὁμάδων εἴτε συμφερόντων.

Ἐν κατακλείδι, εὐσεβάστως προτείνω ἡ Σεπτή Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας, λαμβάνοντας ὡς δεδομένο ὅτι πάντα οἱ βάρβαροι περνᾶνε τίς Θερμοπῦλες, καθώς κάποιοι δέν λαμβάνουν ὑπ᾽ ὄψη τους ἐπιχειρήματα, ἀλλά μόνο τήν ιδιοτέλεια τῆς μικροπολιτικῆς καί τά ὠφέλη τῆς στιγμῆς, καί ἐπομένως ἡ σκοπούμενη νομοθετική μεταβολή μᾶλλον θά ψηφισθεῖ ἀπό τή Βουλή τῶν Ἑλλήνων, νά ἀποφασίσει τά ἑξῆς:

Δηλώνοντας τήν αὐτονόητη ἀντίθεσή μας στή σκοπούμενη νομοθετική μεταβολή, νά ἐπιδιώξουμε τήν προσβολή της ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας μετά τήν ἔκδοση τῆς πρώτης ἐκτελεστῆς διοικητικῆς πράξεως πού θα στηρίζεται ἐπ᾽ αὐτῆς.
Νά ἐπιμείνουμε στήν ἀντίθεσή μας πρός τήν ἐμπορευματοποίηση τῆς παρένθετης μητρότητας, τόσο ὡς μήτρας πρός ἐνοικίαση, ὅσο καί ὡς πώληση ὠαρίων, πιέζοντας πρός τήν κατεύθυνση θεσπίσεως αὐστηρότερης ρητῆς νομοθεσίας.
Νά ἀναθέσουμε στή Συνοδική Ἐπιτροπή ἐπί τῶν Δογματικῶν καί Νομοκανονικῶν Ζητημάτων τή σύνταξη Εἰσηγήσεως περί τοῦ ἐπιτρεπτοῦ ἤ μή τῆς Βαπτίσεως τέκνων υἱοθετημένων ἀπό ὁμοφυλόφιλα ζευγάρια, ἰδίως πρός ἀποφυγήν ἔμμεσης ἀναγνωρίσεως ὁμοφυλοφιλικῆς συζυγίας ἤ γονεϊκότητας ἀπό τήν Ἐκκλησία μας. Σέ περίπτωση προτάσεως τοῦ ἐπιτρεπτοῦ τῆς Βαπτίσεως, νά προταθοῦν καί ὅροι καί προϋποθέσεις τελέσεως τέτοιων Βαπτίσεων, ὥστε νά ἀναδεικνύεται τό κύρος τοῦ Μυστηρίου, χωρίς νά ἀμαυρώνεται ἀπό τυχόν ἄθεσμες συναρτήσεις. Στά θέματα

αὐτά δέν χωρεῖ οἰκονομία.
Νά ἀνατεθεῖ στήν Εἰδική Συνοδική Ἐπιτροπή Πολιτιστικῆς Ταυτότητας ἡ μελέτη τοῦ φαινομένου τῆς woke καί anti–woke culture, ὡς μορφές παραγωγῆς ἀναθεωρητικῶν προκλήσεων ἔναντι τῶν παραδοσιακῶν θεωρήσεων, συσκοτίσεως καί διαστροφῆς βασικῶν κοινωνικῶν ἐννοιῶν καί ὑποταγῆς θεσμῶν, ἐννοιῶν καί μορφῶν πολιτισμοῦ στήν ἱστορική συγκυρία καί χρησιμοθηρία.
Νά κυκλοφορηθεῖ φυλλάδιο ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΛΑΟ, ὅπου θά περιέχονται τά βασικότερα σημεῖα τῆς θαυμάσιας εἰσηγήσεως τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Μεσογαίας καί Λαυρεωτικῆς κ. Νικολάου, προκειμένου νά ἀναδειχθεῖ ἡ κρυστάλινη θέση τῆς Ἐκκλησίας μας καί νά πληροφορηθεῖ ἐπαρκῶς τό χριστεπώνυμο πλήρωμα ὅλες τίς παραμέτρους τοῦ ζητήματος.
Ἡ Ἐκκλησία ὑπάρχει γιά νά διασφαλίζει τήν ἀλήθεια ὅπως ἐξῆλθε ἀπό τό ἀψευδές στόμα τοῦ Χριστοῦ. Δέν μπορεῖ νά ἐκφράζεται μέ βάση τά μικροπολιτικά παιχνίδια, τόν καιροσκοπισμό καί τήν ἰδιοτέλεια τῆς ἱστορικῆς συγκυρίας. Ἡ εὐθύνη τῶν ψυχῶν πού πάντοτε μᾶς βάραινε, εἶναι τό κριτήριο στή λήψη τῶν ἀποφάσεών μας, καθώς καί ἡ μετά φόβου Θεοῦ, Πίστεως καί ἀγάπης διακονία τῶν ἀνθρώπων.

Ἐξαιτούμενος τῶν Θεοπειθῶν εὐχῶν Σας, διατελῶ

Ἀθήνα, 23 Ἰανουαρίου 2024

[1] Κατά δηλώσεις προθέσεων τῆς προέδρου τοῦ «οὐράνιου τόξου» Στέλλας Μπελιᾶ.

[2] Ἀπόφαση Ἀρείου Πάγου ὑπ᾽ ἀριθ. 1428/2017.

[3] Ἐνδεικτικές οἱ ἀπό 06.10.2023 δηλώσεις τοῦ Προέδρου τοῦ ΣΥΡΙΖΑ Στέφανου Κασσελάκη.

[4] Στήν ἑτήσια ὁμιλία τοῦ Πάπα Φραγκίσκου πρός τούς διαπιστευμένους στό Βατικανό πρεσβευτές τήν Δευτέρα 08.01.2024.

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΕΠΙΣΗΣ:

Ομόφωνο «ΟΧΙ» της Εκκλησίας της Ελλάδος στο νομοσχέδιο για τον «γάμο ομοφύλων» – Επιστολές προς τους Βουλευτές και ενημέρωση του ποιμνίου

Μεγάλο συνέδριο για την τεχνητή νοημοσύνη στην Αθήνα